

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΝ ΡΟΔΟΝ

Δραμάτιον μονόπρακτον.

Συνέχεια κατέλος· ἴδε σ. 347.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ὁ κ. ΛΕΑΝΔΡΟΣ 32 ἐτῶν, ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΡΩΔΗΣ 27 ἐτῶν, ANNA ΡΟΔΙΟΥ 28 ἐτῶν, ΓΙΑΝΝΗΣ γέρον ὑπηρέτης

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Γιάννης μόνος, κατόπιν δὲ ἡ Ἄννα

Γιάννης

Τὶ ὠραῖος ἄνδρας ποῦ ἔγεινε ὁ κύριος Παῦλος! Τὶ κρῖμα ποῦ δὲν εἶνε μεγαλείτερος ἀπὸ τὴν κυρίαν! Ὅταν ἦτανε μικροὶ ἔλεγαν ὅτι θὰ παντρευτοῦν. Καὶ σάμπως νὰ μοῦ φαίνεται ὅτι νοστιμεύεται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἡ κυρία ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἤλθεν ὁ κύριος Παῦλος δὲν μαρταζώνει πιά. (Σβύνει τὰ κηρία τοῦ κλειδοκουμβάλου. — Ἡ Ἄννα εἰσρχεται εἰς ἄκρον τεταραγμένη.) Ἄ! Κυρία, ὁ κύριος Λεάνδρος καὶ ὁ κύριος Παῦλος ἐβγήκαν. Ἐζήτησαν τὸν κύριον Λεάνδρον καὶ ὁ κύριος Παῦλος ἐπῆγε μαζὶ του ἕως τὴν πόρταν τοῦ περιβολιοῦ.

Ἄννα

Δὲν σέ θέλω τίποτε, Γιάννη, εἰμπορεῖς νὰ φύγης.

Γιάννης (χαμηλοφώνως)

Τὶ νὰ τῆς εἶπε ἄρα γε ἡ κυρά; ἀλλοιώτικη φαίνεται (ἐξέρχεται. — Ἡ Ἄννα πίπτει ἐπὶ ἐνὸς ἐδωλίου.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

Ἄννα (μόνη)

Νὰ ὑπανδρευθῶ τὸν κ. Χαριλάου... Καὶ ἡ γιαγιά μοῦ λέγει: «Θ' ἀποθάνω ἡσυχῇ πλέον. Δὲν θὰ σέ ἀφήσω μόνην. Θὰ εἶσαι εὐτυχής...» Εὐτυχής!... Ἐν τούτοις πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων ἤρξις νὰ εἶμαι εὐτυχής. Δὲν ἐπεθύμουν πλέον τίποτε. Ἐσκεπτόμην ὅτι ἡ πτωχεία μου μ' ἐπροφύλαττεν ἀπὸ τὸ δυστύχημα νὰ ὑπανδρευθῶ ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος δὲν με ἀγαπᾷ. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι με τὴν μουσικὴν, με τὰ βιβλία μου... με τὴν φιλίαν τοῦ Παύλου θὰ ἐγήρασκα ἡσυχῇ. Νὰ ἔχη κανεὶς τέτοιον φίλον, νὰ τὸν ἔχη κάποτε πλησίον του, νὰ τὸν συλλογίζεται ὅταν δὲν εἶνε μαζὶ... δὲν ἤθελα τίποτε ἄλλο... Ἡμῖν λοιπὸν πολὺ φιλόδοξος καὶ πολὺ ῥομαντικὴ; — Νὰ ὑπανδρευθῶ τὸν κ. Χαριλάου! — Εἶνε ἀδύνατον. Θὰ ἀρνηθῶ... Ἄλλὰ πάλιν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κάμω δυστυχῆ τὴν γιαγιά, ἡ ὅποια ἀρχίζει νὰ χαμογελᾷ ὀλίγον, διότι ἡ ἐγγονὴ τῆς πρόκειται νὰ ὑπανδρευθῆ; — Ἐπειτα δὲν χρεωστοῦμεν τόσην ἐγνώμοσύνην εἰς τὸν κ. Χαριλάου; — Πρέπει νὰ τοῦ πληρώσωμεν μίαν ὀφειλὴν καὶ θὰ τὴν πληρώσωμεν με τὴν ἀγαπῆν, με τὴν νεότητά μου... Ὅλα αὐτὰ ἦσαν ὠραῖα, τρυφερά... Ἔστω! ἀφοῦ αὐτὸ μοῦ ἐπιβάλλει ἡ μαῖρα μου. (Κρότος βημάτων). Νὰ μὴν ἰδῆ ὁ Παῦ-

λος ὅτι ἐκλαυσα. (Ἐλαττόνει τὸ φῶς τῆς λυχνίας, κἀθηται πρὸ τοῦ κλειδοκουμβάλου καὶ ἀρχίζει τὸν Ἀπαραιρητισμὸν τοῦ Σούβερετ).

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Ἄννα, Παῦλος.

Παῦλος

Τὶ μελαγχολικὸ κομμάτι ποῦ παίζεις!

Ἄννα (μετὰ στενοχωρίας).

Ὁ κ. Λεάνδρος ἔφυγεν;

Παῦλος

Θὰ ξαναγυρίσῃ βέβαια, ἀλλὰ κάποιος τὸν ἐζήτησεν. Εἴμεθα μόνοι. Καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ νομίζω ὅτι δὲν ἔχομεν ἀνάγκην συντροφιάς, διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν ὅπως συνήθως. Παρετήρησες ὅτι ὁμιλοῦμεν πάντοτε περὶ σοβαρῶν πραγμάτων εἰς αὐτὰς τὰς ὥρας;

Ἄννα

Ναί!

Παῦλος

Δὲν πηγαίνομεν εἰς τὸν κῆπον; Ἡ ὁμιλία εἶνε γλυκυτέρα ὅταν πατῆ κανεὶς εἰς τὴν χλόην καὶ τὸν σκεπάζει ὁ ἕναστρος οὐρανός.

Ἄννα

Εἶμαι ὀλίγον κουρασμένη ἀπόψε· ἄς μείνωμεν μᾶλλον ἐδῶ.

Παῦλος

Ὅπως θέλεις. Κἀθησε εἰς τὸν καναπέ. Θ' ἀνοιξῶ τὸ παράθυρον. (Ἀνοίγει τὸ παράθυρον — Σελιγνός. — Λαμβάνει ἀπὸ τινος καθίσματος ἐπώμιον ἐκ τριγύπτων καὶ ρίπτει αὐτὸ προσεκτικῶς ἐπὶ τῆς Ἄννας).

Ἄννα

Εὐχαριστῶ. Μὲ περιποιεῖσαι πολὺ.

Παῦλος (ὄρθιος ὀπισθεν τοῦ ἀνακλίντρου πλησίον τοῦ παραθύρου).

Ἡ βραδυαὶς εἶνε δροσεραὶς. Ἐνοεῖ κανεὶς ὅτι πλησιάζει τὸ φθινόπωρον. Κοντὰ εἰς τὸν ποταμὸν βλέπεις ξηρὰ φύλλα ἀπὸ τοὺς πλατάνους... Ἄλλὰ πόσον διαυγής εἶνε ὁ οὐρανός! Πῶς ἡ ἡσυχία τῆς νυκτὸς μᾶς περιβάλλει καὶ μᾶς θωπεύει! Εἶνε ἡ ὥρα κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ εὐτυχεῖς ἄνθρωποι αἰσθάνονται ἐντελέστερον τὴν εὐτυχίαν των!

Ἄννα

Ἄλλὰ καὶ αἱ πληγωμένα καρδιά πῶς ἀγρυπνοῦν καὶ πᾶσχουν!

Παῦλος

Μπα! σήμερον ἔχω τὸν ἐγωισμὸν τῶν εὐχρηστημένων δὲν αἰσθάνομαι παρὰ τὴν καρδίαν μου, ἡ ὁποία ἐξογκώνεται ἀπὸ εὐτυχίαν καὶ

κτυπᾶ τρυφερά. Ἦλθα ἐδῶ ἀνήσυχος, λυπημέ-
νος ἴσως. . . Ἄλλα ἐλησμόνησα ὅλας μου τὰς
θλίψεις, καὶ ἂν κατὰ βάθος εἶμαι ὀλίγον μελαγ-
χολικός, εἶμαι διότι φοβοῦμαι μὴν ἀφήσω τὴν
εὐδαιμονίαν μου εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ σπητιοῦ
σας, ὅταν θὰ φύγω.

*Αννα

Μεῖνε ἀκόμη, Παῦλε.

Παῦλος

Ἦμπορεῖ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ν' ἀναγκ-
ασθῶ νὰ φύγω. Ἄλλως, ἂν ἀργήσω περισσό-
τερον, φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ ἠμπορῶ πλέον νὰ
ξεκολλήσω. Αἰσθάνομαι πολὺ καλὰ τὸν ἑαυτὸν
μου ἐδῶ, δὲν ἐργάζομαι.

*Αννα

Δὲν ἐργάζεσαι διόλου;

Παῦλος

Σχεδὸν διόλου. Ἐν τούτοις χθὲς ἔγραψα με-
ρικούς στίχους, τοὺς ὁποίους χρεωστῶ κάπως
εἰς σέ.

*Αννα

Πῶς τοὺς χρεωστεῖς εἰς ἐμένα;

Παῦλος

Ἦτο ἀργὰ· μόλις σέ εἶχα καλονοκτίση καὶ
πρὶν κοιμηθῶ ἐβγήκα εἰς τὸ παράθυρόν μου. Ὁ
οὐρανὸς ἦτο ὅσον καὶ ἀπόψε λαμπρός, κ' εὐωδία
τριανταφύλλων ἤρχετο ἀπὸ τὸν κήπον. Αἴφνης
ἤρχισες νὰ τραγουδῆς εἰς τὸ πιάνο τὸ θεσπέ-
σιον ἄσμα τοῦ Φάουστ:

Laisse-moi, laisse-moi contempler ton visage

Καὶ ὑπῆρχε τόση ἀρμονία μεταξύ τοῦ φωτός,
τῶν ἀρωμάτων καὶ τῆς μουσικῆς ἐκείνης, ὥστε
μοῦ ἤλθαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς γλυκὰ δάκρυα.
Ἦσθάνομην ὅτι ἀνεγεννώμην. Ἡ καρδιά μου
ἐγέμισεν ἀπὸ αἶσθημα εὐεξίας, εἰρήνης, εὐτυ-
χίας. Ἐκάθησα τότε εἰς τὸ τραπέζι μου καὶ
ἐστήριξα τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς μου. Ὁ-
νειρον τρυφερόν με ἐπεσκέφθη καὶ τὸ προσήρ-
μοσα εἰς τοὺς ῥυθμούς, τοὺς ὁποίους ἀφύπνισεν
ἐντός μου ἡ μελωδία.

*Αννα

Θὰ μοῦ τοὺς ἀπαγγεῖλῃς τοὺς στίχους σου;

Παῦλος

Τοὺς ἀπήγγειλα εἰς τὸν Λέανδρον, ἀλλὰ εἰς
ἐσέ δὲν ἤξεύρω ἂν πρέπη. . .

*Αννα (μετὰ μελαγχολικοῦ μειδιάματος).

Μήπως δὲν εἶμαι ἀρετὰ μεγάλη;

Παῦλος

Ἄφοῦ τὸ θέλεις, θὰ σοῦ τοὺς ἀπαγγεῖλω. (Κά-
θεται δεξιόθεν τῆς Ἄννας ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρος καὶ
ἀναγινώσκει κατ' ἀρχὰς ἡσύχως, ἀλλὰ βαθμηδὸν ἡ
φωνή του πάλλεται, καὶ ἀπαγγέλλει ὡς ἂν οἱ στίχοι
ἀπηυθύνοντο πρὸς τὴν Ἄνναν).

Δὲν θέλω ἀπὸ τὰ χεῖλιά μου γιὰ μιὰ στιγμή νὰ βγάλω
τὸ λόγο τὸν ἀτίμητο, τὸ λόγο τὸ μεγάλο,

Ποῦ κρύβω χρόνια καὶ καιροὺς μέσ' ἐς τῆς καρδιάς τὰ
[βάθη.

Δὲν θέλω ὁ ἕνας νὰ τὸν 'πῆ κι' ὁ ἄλλος νὰ τὸν μᾶθη,
Καὶ μ' ἄλλα λόγια ταπεινὰ κι' ὁ λόγος ὁ 'δικός μου
Νὰ σέρνεται, νὰ τρίβεται 'ς τὰ στόματα τοῦ κόσμου.
Θέλω καὶ δίχως νὰ τὸν 'πῶ, ἐσὺ νὰ τὸν μαντέψῃς,
Θέλω καὶ δίχως ν' ἀκουσθῆ, ἐσὺ νὰ τὸν πιστέψῃς,
Θέλω τὸ λόγο μου βαθεῖα μέσ' ἐς τὴν καρδιά νὰ κλείσῃς,
Καὶ θέλω νὰ μ' ἀποκριθῆς χωρὶς νὰ μοῦ 'μιλήσῃς.
Καὶ τότε νὰ διαλαληθῆ 'ς τὸν κόσμον ἀπ' ἄκρη 'ς ἄκρη,
Μὲ τὸ διπλὸ χαμόγελο, μὲ τὸ διπλό μας δάκρυ,
Μὲ τὴ διπλῆ μας τὴ χαρὰ, μὲ τὴ διπλῆ τὴ λύπη,
Μὲ τὴ διπλῆ λαχτᾶρα μας καὶ μὲ τὸ καρδιοχτύπι,
Καὶ τότε νὰ τὸ μάθουνε χωρὶς νὰ τοὺς τὸ 'ποῦμε,
Καὶ τότε νὰ μὴν τῶχωμὲ κρυφὸ πῶς ἀγαποῦμε. (*)

(Βαθυδὸν ἡ Ἄννα ἔκλινε πρὸς τὸν Παῦλον. Τὸ πρό-
σωπὸν τῆς ἔλαβεν ἔκφρασιν εὐδαιμονίας, τὴν ὁποίαν
διατηρεῖ ὀλίγον μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν τελευταίων
στίχων. Εἶτα ἀφηνιδίως, ὡς ἀφυπνιζομένη, ἐγείρεται,
κρύπτει τὸ πρόσωπον μεταξύ τῶν χειρῶν καὶ κλαίει).

Παῦλος

Κλαίεις, Ἄννα; . . .

*Αννα

Οἱ στίχοι. . . ἡ συγκίνησις. . . Δὲν ἔχω πλέον
τίποτε.

Παῦλος

Διατὶ οἱ στίχοι μου σέ ταρασσούν τόσο; Ἄννα,
ὑποφέρεις. Ἰσως ἔψαυσα καμμίαν πλη-
γὴν. . .

*Αννα

Ὅχι, δὲν εἶνε τίποτε.

Παῦλος

Σέ πιστεύω. (Σιωπῆ. — Τὴν παρατηρεῖ εἰς τοὺς
ὀφθαλμούς). Τί σκέπτεσαι Ἄννα;

*Αννα

Σκέπτομαι ὅτι δὲν ἀπατάσαι, ὅταν λέγῃς
ὅτι εἶσαι εὐτυχής. Σκέπτομαι δὲ ὅτι ἔχεις δι-
καιον νὰ θέλῃς νὰ φύγῃς. Πρέπει νὰ σέ ἀγαποῦν
πολύ, διὰ ν' ἀγαπᾶς καὶ σὺ τόσο πολύ!

Παῦλος

Τί τὰ παίρνεις αὐτὰ εἰς τὸ σοβαρόν; Ἡ ἔμ-
πνευσις εἶνε ἐντελῶς τῆς φαντασίας!

*Αννα

Μὴ δικαιολογεῖσαι. Πρὸς τί; Ἄφοῦ ἐδιάβα-
σα τὰ βιβλία σου, γνωρίζω κάπως τὰ μυστικά
σου. (Μετὰ προσπαθείας). Ἄλλως, διατὶ νομίζεις
ὅτι ἠμπορεῖ νὰ με ταραξῆ αὐτό σου τὸ πάθος,
τὸ ὅποσον δὲν ἐβλάψε τὴν φιλίαν σου;

Παῦλος

Ἀγαπητὴ Ἄννα! Λοιπὸν ἔτρεφον ἄλλοτε—
ἀλλὰ δὲν τρέφω πλέον — αὐτὸ ὅπου ὀνομάζεις
πάθος. Τί θέλεις; Ἦμην εἰκοσιν ἐτῶν, ἤμην
μόνος καὶ εἶχα ἀνάγκην ἀγάπης καὶ θωπειῶν.
Προσεπάθησα νὰ καταπαύσω τὴν ἀνάγκην αὐ-
τήν, ὅπως καταπαύει κανεὶς τὴν πείναν του, τὴν
δίψαν του—χωρὶς νὰ τὴν χορτάσω. Τὸ εἰζευρα
ὅτι δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ ἀληθινὸς ἔρωσ, ὁ ἔρωσ ὁ
ὁποῖος καθησυχάζει καὶ ἐνισχύει καὶ πρέπει νὰ
μὲ πιστεύσῃς σὺ ἀκριβῶς, ἡ ὁποία ἐδιάβασες

(*) Ἀνέκδοτοι στίχοι Γεωργίου Δροσίνη.

τοὺς στίχους μου. Τί ἄλλο εὖρες εἰς κῦτους παρὰ τὴν μελαγχολίαν, ἢ ὑποία παρακολουθεῖ τὸ συναίσθημα τοῦ ἀτελοῦς καὶ τοῦ ἐφημέρου; Εἶνε ἀληθές ὅτι τοὺς στίχους τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου σοῦ ἀνέγνωσα διαπνέει ὁ φλογερός πόθος τῆς ἀπολύτου εὐδαιμονίας — ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει διότι εἶνε ὀλιγώτερον πραγματικὸν, ἂν καὶ ἐξ ἴσου εἰλικρινεῖς. Μὲ ἐννοεῖς; Δὲν ἐγράφησαν καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς διανοίας μου, διὰ τῆς ἐντάσεως τῆς θελήσεώς μου. Ἐβγήκαν καθ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν καρδίαν μου καὶ ἠσθάνθη ὅτι ἐξέφρασα. Ἄλλ' ἀπευθυνόμεν ἄλλο πρὸς Ἰνδαλαμὰ τῆς φαντασίας, παρὰ πρὸς ὠρισμένην γυναῖκα. Χθές, δὲν ἤξεύρω εἰς ποίαν ἀόριστον προσδοκίαν εὐτυχίας εὐρισκόμενος, ἐπλασα ἰδεώδη ἐρωμένην . . . ἢ ὅποια δὲν ἔχει ἀκόμη οὔτε ὄνομα, οὔτε μορφήν . . . καὶ δὲν τολμῶ νὰ τῆς δώσω οὔτε τὸ ἐν, οὔτε τὸ ἄλλο.

Ἄννα (μετ' ἀρρήτου μελαγχολίας).

Θὰ ἠμπορέσης νὰ τὸ κάμης γρήγορα. Πρέπει νὰ νυμφευθῆς ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα Παῦλε. Ἄλλως θὰ εἶσαι δυστυχής. Θὰ εὔρης κάποιαν νέαν. . .

Παῦλος

Σὲ παρακαλῶ, μὴ μοῦ ἰμιλιῆς περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος.

Ἄννα

Διατί;

Παῦλος

Διότι . . . διότι εἶνε πιθανόν ὅτι δὲν θὰ νυμφευθῶ ποτέ. — Ναι, βέβαια, συνήτησα μέχρι τοῦδε πολλὰς γυναῖκας, ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας ἐρωτεύονται συνήθως, ἀλλὰ δὲν ἠσθάνθη ποτε τίποτε ἐδῶ. Ὅλοι — θὰ εὔρης ἴσως ὅτι ἔχω ἀλλοκότους διαθέσεις — μοῦ ἐφάνησαν πολὺ ἐπιπόλαιαι, πολὺ ἐλαφραὶ ὡς πρὸς τὴν γνῶσιν τοῦ βίου· εὐρίσκω δὲ ὅτι μὲ τὴν περιορισμένην καὶ ψυχρὰν ἀνατροφὴν, τὴν ὁποίαν ἔλαβον, ἠμπορεῖ νὰ ἔχουν τὸ θελκτικὸν ἐνστικτὸν, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὸ βαθύ αἶσθημα τοῦ ἐρωτος. Ὡ, ἐγώ, ἐπιθυμῶ ἢ σύζυγός μου ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν νὰ καταστῆ τὸ ἡμισὺ μου. Θέλω νὰ εἶνε ἢ ἐμπιστευμένη ὄχι μόνον τῆς καρδιάς μου, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας μου. Ἐρωμένη ἀπείρως τρυφερά, ἢ ὅποια νὰ συμμαριζέται τὴν λύπην καὶ τὴν χαρὰν μου, φίλη ἀπείρως ἄβρα, ἢ ὅποια νὰ υἰοθετῆ τὰ σχέδιά μου, τοὺς ἐνθουσιασμούς, τὰς ἀμφιβολίας μου. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐσκέφθῃ πολλὰ πράγματα — καὶ νὰ ὑπέφερον ὀλίγον.

Ἄννα

Δὲν ὑπάρχουν τέτοιαις γυναῖκες.

Παῦλος

Μὲ συγχωρεῖς, ὑπάρχουν. . . εἶμαι βέβαιος.

Ἄννα

Πολλὰ ζητεῖς.

Παῦλος

Πιθανόν. Εἰξεύρω ὅτι οἱ νέοι γενικῶς δὲν ζη-

τοῦν τόσα. Καὶ διὰ τοῦτο ὑπάρχουν ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας φοβοῦμαι μήπως ἐγήρασα πρόωγος. Μήπως δὲν ζῆ κανεὶς ταχύτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅταν μελετᾷ τὸν ἐκυτόν του, ὅπως ἐγώ; — Ἄλλὰ ὄχι, αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἰδίως φωνὴ διαμαρτυρήσεως ἐγείρεται καὶ μοῦ λέγει: «Εἶσαι νέος, πολὺ νέος. Ποιὲ δὲν ἦσο νεώτερος. . . » Καὶ πράγματι τί ἀλλόκοτα σκέπτομαι. . . Ἄ! νὰ σου εἰπῶ, Ἄννα, ἂν ἢ μνηστῆ, τὴν ὁποίαν ἐλπίζω — καὶ τὴν ὑποίαν διεῖδα ἴσως — ἦτο αὐτοῦ, ἐμπρός μου, ἐκεῖ ὅπου κάθεται, καὶ ἠμπορεῖ νὰ μαντεύσω ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, μὲ τί ζέσιν θὰ ἐσπευδα νὰ τῆς εἰπῶ! . . . (Προσπεποιημένη ἀπάθεια τῆς Ἄννας. — Σιωπὴ) Μπα! εἶνε τρέλλα, τὸ ἐπαναλαμβάνω. . . τὸ βλέπω! — Διὰ νὰ ἐπανέλθω εἰς πραγματικὰς καὶ πρακτικὰς ἰδέας — εἰξεύρεις, Ἄννα, ὅτι ἠθέλησαν νὰ μὲ ὑπανδρεύσουν;

Ἄννα (ζωηρῶς)

Ἐσένα; ποτέ;

Παῦλος

Τὴν περασμένην ἑβδομάδα (Εἰρωνικῶς). Μοῦ εἶχαν εὔρει καὶ τὴ *νύφη*· εἴκοσι χρόνων. ὄχι πολὺ ἄσχημη, μετρίως νοήμων, ἀλλὰ πλουσιωτάτη. . . Ὁ πατέρας, ὁ ὁποῖος ἐκ πνεύματος αντιλογίας πρὸς τὴν κοινωνίαν δὲν συχίνεται, οὔτε περιφρονεῖ τοὺς ποιητὰς, μὲ εὕρισκε λαμπρόν, χωρὶς νὰ μὲ ἴδῃ ποτέ. Ἡ δουλειὰ θὰ ἐτελείωνε γρήγορα. . . . Δὲν ἔμενεν ἄλλο παρὰ νὰ γνωρισθῶμεν. Ἀκούεις; μόνον νὰ γνωρισθῶμεν ἔμενε!

Ἄννα

Τί ἐντροπή! . . . καὶ ὅμως ἔτσι γίνονται οἱ γάμοι!

Παῦλος

Ὁ μεσίτης ἐπέμενε — φαίνεται ὅτι τὸν ἐπέθυμει πολὺ αὐτὸν τὸν γάμον — ἀπορῶ ἀκόμη διατί — τοῦ εἶπα ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ εἰπῶ, ὅσον ἠμπορεῖς εὐγενέστερα. « — Ποτέ δὲν θὰ γεινῆς θετικὸς ἄνθρωπος, μοῦ ἀπήντησε θυμωμένος. Θὰ ἰδῆς ποῦ θὰ καταλήξῃς μὲ αὐτὰ τὰ ὠραῖα αἰσθήματα. Τὰ εἶχα καὶ ἐγὼ ἄλλοτε. »

Ἄννα

Τί ἐντροπή!

Παῦλος

Θέλεις νὰ μάθης ποῖος μοῦ ἔκαμε τῆς προζενειαῖς;

Ἄννα

Εὐχαρίστως διὰ νὰ τὸν περιφρονῶμε μαζι.

Παῦλος

Ὁ κ. Χαριλάου.

Ἄννα (ἐγειρομένη καὶ φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου)

Ἄ!

Παῦλος

Ἄννα, τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν σὲ συχινεῖ συνήθως τόσον πολὺ. Εἶνε ἢ δευτέρα φορά, ὅπου σὲ

κάμνω νὰ ὑποφέρῃς, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω. Εἶπέ μου τί συμβαίνει. Δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ;

Ἄννα

Λοιπόν... ἔμαθα... πρὸ ὀλίγου... ὅταν ἔφυγες... ὅτι ὁ κ. Χαριλάου μὲ ἐζήτησε εἰς γάμον...

Παῦλος

Σέ; Λοιπόν;...

Ἄννα

Χρεωστῶ νὰ δεχθῶ — τὸ χρεωστῶ.

Παῦλος

Τί λέγεις; θὰ ἠμπορέσης νὰ ἀγαπήσης αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

Ἄννα

Θὰ προσπαθῆσω...

Παῦλος

Καὶ θὰ τὸν ὑπανδρευθῆς, πρὶν κατορθώσης νὰ τὸν ἀγαπήσης;... ἄχ...

Ἄννα

Ἀμφιβάλλεις περὶ ἐμοῦ, Παῦλε; Μὲ ἀδικεῖς. — Θὰ ὑπανδρευθῶ τὸν κ. Χαριλάου ἀπὸ εὐγνωμοσύνης καὶ διὰ νὰ κάμω εὐτυχῆ τὴν γιαιγιά.

Παῦλος

Συγχώρησέ με, Ἄννα, ἂν σὲ ἐπικρανα. Ἐχασα τὴν ψυχραιμίαν μου... Ἦμποροῦσα νὰ τὰ περιμένω ὅλα αὐτά; — Ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Πρῶτον ἡ γιαιγιά σου θέλει νὰ σὲ ὑπανδρεύσῃ πρὶν ἀποθάνῃ. Ἔστω. Ἐπειτα ἠμιλεῖς περὶ εὐγνωμοσύνης. Ἀλλὰ δὲν χρεωστεῖς καμμίαν εὐγνωμοσύνην. Εἰξεύρω ἐγὼ πράγματα, τὰ ἴποια σὺ ἀγνοεῖς, σὺ καὶ ἡ γιαιγιά σου μόνον, ἀλλὰ τὰ ἴποια γνωρίζουν ὅλοι γύρω σας. Αὐτὸς ὁ Χαριλάου εἶνε ὁ κακὸς δαίμων τῆς οἰκογενείας σας. Αὐτὸς μὲ τὰς συμβουλὰς του ἐξώθησε τὸν πατέρα σου εἰς τὴν κερδοσκοπίαν τοῦ χρηματιστηρίου καὶ τὴν καταστροφὴν! Αὐτὸς ἀπέφυγε νὰ ἐκθέσῃ τὸ ὄνομά του καὶ ἔδειξε ἀρκετὴν δεξιότητα, ὥστε νὰ μὴν τὸν ὑποπτευθοῦν καὶ τὰ θύματά του. Κατόπιν σὰς ἔκαμε μίαν ἐλεημοσύνην — ἐγὼ τὸ ὄνομάζω ἀνταπόδοσιν — ἀλλ' ἡ ἐντιμος αὐτὴ πρᾶξις του μὲ ἐξέπληττεν. Δὲν ἠμποροῦσα νὰ τὴν πιστεύσω — καὶ πόσον δίκαιον εἶχα! . . . Ὁ ἐγωῖσθης αὐτός, ὁ ἴποιος ἐχόρτασε τὴν ζωὴν, ὁ ἴποιος κηρύττει ὑπερηφάνως ὅτι ποτὲ δὲν ἠγάπησεν, ἀκόμη καὶ ὅταν ἦτο εἴκοσι χρόνων, καὶ ὁ ἴποιος ἐσπατάλησε μὲ τὰ γυναικία τὴν νεότητά του, τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν του καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ πρόωρον καὶ διεφθαρμένον γῆρας του, ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ νέαν γυναῖκα, ἀπὸ νέαν κόρην! — Ἄ! πρῶτῃτερα ἀπὸ ἐσένα ἐζήτησε πολλὰς ἄλλας. Ἀλλ' ὁ Χριστόπουλος, ὁ Ἀβραμίδης, ὁ Φιλίππου ἀπειποιήθησαν νὰ τὸν κάμουν γαμβρόν. — Τὸν εἰξουράν! Ἐπειδὴ δὲ σὺ εἶσαι νέα, ἐπειδὴ εἶσαι ὠραία — καὶ αὐτὸς εἶνε πλούσιος — σὲ ἀγοράζει! — Ἄ! Ἄννα, πῶς καὶ τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ σου

θὰ ἐξηγείροντο ἂν ἐγνώριζες... (Ἦσυχος καὶ μετ' αὐθεντίας). Δὲν θὰ ὑπανδρευθῆς τὸν κ. Χαριλάου ὁ φίλος σου σοῦ τὸ ἀπαγορεύει.

Ἄννα

Ὁ! δὲν θὰ τὸν ὑπανδρευθῶ. Δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ τὸν ὑπανδρευθῶ. Μοῦ ἀφαιρεῖς καὶ αὐτὴν τὴν θλιβεράν εὐχαρίστησιν τῆς θυσίας!

Παῦλος

Ἄννα!

Ἄννα

Δὲν παραπονοῦμαι δι' αὐτό. Ἀπ' ἐναντίας εἶσαι ἀληθινὸς φίλος, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ μέχρι ποίου σημείου ὑποφέρω. Δὲν σοῦ ὠμίλησα, Παῦλε, περὶ αὐτοῦ ἐντρέπομαι ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ ἀνακουφίσω τὴν λύπην μου. Ναι πρὸ ὀλίγου καὶ ἐγὼ ἔτρεφα κενὰς ἐλπίδας. Δὲν εἶχα καὶ ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ πιστεύω ὅτι θὰ εὔρω ἐπὶ τέλους σύζυγον, ὅστις νὰ με ἀγαπᾷ;

Παῦλος

Καὶ ἐσκέφθης ὅτι αὐτὸς ὁ σύζυγος εἶνε ὁ κ. Χαριλάου.

Ἄννα (βλέπουσα ὅτι παρ' ὀλίγον ἐπροδίδετο)

Ναί....

Παῦλος

Ἄννα, λέγεις ψεύματα! Πρὸ ὀλίγου ὠμίλησες περὶ θυσίας καὶ τώρα... Ναί, λέγεις ψεύματα, εἶμαι βέβαιος. Διατὶ νὰ λέγῃς ψεύματα; (Κύπτει τὴν κεφαλὴν). Ἄννα, ἐννοῶ... (Μετὰ παραφοράς) Εἶμαι εὐτυχῆς!

Ἄννα

Τί εἶπα;

Παῦλος

Τίποτε — ἀλλ' ἐπροδόθης. Μὴ θέλῃς νὰ μοῦ εἰπῆς τὸ ἐναντίον, Ἄννα, διότι σὲ ἀγαπῶ.

Ἄννα (μετ' ὀδύνης)

Παῦλε, ἄς παύσωμεν νὰ ὀνειροπολοῦμεν. Ὅταν μοῦ λέγῃς ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, εἶσαι εἰλικρινής, ἀλλὰ παρεξηγεῖς τὸ αἶσθημά σου. — Πρὶν μὲ ἰδῆς δυστυχῆ, δὲν μοῦ ὠμιλοῦσες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον... Τὸ ἐννοῶ, ἐκλαμβάνεις τὸν φιλικόν σου οἶκτον ὡς ἔρωτα....

Παῦλος

Τὸν οἶκτον!..

Ἄννα

Εἶσαι γενναῖος, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἶμαι ὑπερήφανη.

Παῦλος

Καὶ ἡ ὑπερηφάνειά σου σὲ παραφέρει... Ἄ! Ἄννα, ἂν ὠμίλησα ἀργά, δὲν ἠγάπησα ὅμως καὶ ἀργά. Ἀκουσέ με... Πιστεύσέ με... Ἐνθυμήσου. — Ὅχι, δὲν σοῦ ἀνήκα ἀπὸ τὴν ἐσπέραν αὐτὴν. Κατ' ἀρχάς, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω, ὑπέστην τὸ θέλημα τῆς παρουσίας καὶ τῆς ὀμιλίας σου. — Ἐπειτα ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγω, ἀνέβαλα τὴν ἀναχώρησίν μου διὰ μίαν

ἡμέραν, διὰ μίαν ἐβδομάδα! Ὁ καιρὸς ἐπέρασε. Δὲν ἤμπορεσα ν' ἀποσπασθῶ ἀπ' ἐδῶ. Χθὲς ἐσκεπτόμην νὰ μένω εἰς τὴν ἐξοχὴν μέχρι τοῦ χειμῶνος, διὰ νὰ ἐργασθῶ πλησίον σου. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἂν ἐπέστρεφα εἰς τὰς Ἀθήνας, θ' ἀνεύρισκε τὰς ἀνησυχίας καὶ τὰς θλίψεις μου, ἐνῶ ἐδῶ θὰ ἔχω ὅλας τὰς ἐλπίδας καὶ θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου. Πρὸ ὀλίγου εἰς τοὺς στίχους μου δὲν εἶχα τὴν προαίσθησιν τῆς εὐτυχίας; Ἐν μοῦ ἔλειπεν ἀκόμη νὰ πεισθῶ ὅτι ἀγαπῶμαι. Εἰπέ μου ὅτι πράγματι μὲ ἀγαπᾷς καὶ ὅτι μὲ πιστεύεις!

Ἄννα (κατόπιν ψυχικῆς πάλης)

Ὁ, τι ἔπρεπε νὰ εἶπω . . . τὸ εἶπα.

Παῦλος (ἰδιαιτέρως)

Μήπως ἠπατήθην; . . . (Κρότοι βημάτων — Ἡ Ἄννα καὶ ὁ Παῦλος χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων ἐσπευσμένως. Ἡ Ἄννα πρὸς τὸ κλειδοκύμαλον ἀριστερά. Ὁ Παῦλος δεξιὰ πρὸς τὸ παράθυρον. — Εἰσέρχεται ὁ Λέανδρος.)

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Ἄννα, Παῦλος, Λέανδρος.

Λέανδρος

Ἐγύρισα! Ἡ ὥρα ἦτο προχωρημένη καὶ ἐδιस्ताζα, ἀλλ' ἤθελα νὰ σᾶς ἐπικνίδω.

Παῦλος (ἀφρηνημος)

Σ' εὐχαριστοῦμεν . . .

Λέανδρος

Διαβόλε! Τὼρριζατε εἰς τὴν κουβένταν καὶ ἐλησμονήσατε νὰ σηκώσετε τὴν λάμπαν (ὑψῶνε τὸ φῶς ἢ σκηνὴ φωτίζεται — Παρατηρεῖ προσηκτικῶς τὴν Ἄνναν καὶ τὸν Παῦλον — Ἰδιαιτέρως). Τί συνέβη ἄρα γε; (Πρὸς τὴν Ἄνναν, ἥτις φυλλολογεῖ ἀπροσέκτως μουσικόν τι τεμάχιον). Ἐπαίζατε πολὺ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου;

Ἄννα (χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν).

Ὅχι πολὺ.

Λέανδρος (σεῖαι τὸν Ἄνδρεαν, ὅστις εἶνε βυθισμένος εἰς ὄνειροπόλησιν — χαμηλοφῶνως).

Παρῶδη!

Παῦλος (ὡσεὶ ἐξεγειρόμενος).

Τί εἶνε;

Λέανδρος

Ἐσκέφθης τί σοῦ εἶπα προτιτέρα;

Παῦλος (μελαγχολικῶς).

Ναί—καὶ εἶχες δίκαιον, τὴν ἀγαπῶ—ἀλλὰ εἶνε περιττόν.

Λέανδρος

Ἐλα δά! (Πλησιάζει τὴν Ἄνναν) Δεσποινίς,

δὲν ἤμπορεῖτε νὰ μαντεύσετε ποτὲ ποῖος μ' ἐζήτησεν.

Ἄννα

Ποῖος; . . .

Λέανδρος (παρατηρῶν βαθμηδὸν τὴν ἀξάνουσαν συκίνησιν τῶν δύο νέων)

Κῆποιος πλούσιος γείτων σας, ὁ ὅποιος θέλει νὰ νυμφευθῇ. Φαίνεται μάλιστα ὅτι ἔκαμε καὶ τὴν πρότασίν του. (Ἡ Ἄννα ταράσσεται) Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μήπως ἀποκρουσθῇ, ἦλθε νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ συνηγορήσω ὑπὲρ αὐτοῦ. — Ἄλλ' ὅταν τὸν εἶδα τόσο γέρον, τόσο ἀσχημον, τόσο βαμμένον, εἰξεύρετε τί ἀπήντησα διὰ καλὸν καὶ διὰ κακόν; (ἐὰν δὲν ἔκαμα καλὰ θὰ σπεύσω νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμην). . . Τοῦ ἀπήντησα: «Φίλε μου λυποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ ἄργησαι· πρὸ μιᾶς ὥρας ἢ ἐν λόγῳ κόρη ἠρῶαθωνίσθη τὸν στενωτέρον μου φίλον — τὸν κ. Παῦλον Παρώδη! . . .»

Ἄννα (ἀκτινοβολοῦσα, πρὸς τὸν Λέανδρον)

Τὸ εἶπατε αὐτό; . . . (Διασχίζει τὴν σκηνὴν καὶ τείνει ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας τῆς πρὸς τὸν Παῦλον).

Ἄ! Παῦλε!

Παῦλος

Ἄννα, Ἄννα μου ἐπὶ τέλους! (Πρὸς τὸν Λέανδρον) Φίλτατε!

Ἄννα (πρὸς τὸν Παῦλον)

Ὅταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἤθελε νὰ μὲ ὑπανδρευθῇ λοιπὸν τὸ ἔκαμε διὰ νὰ μᾶς χωρίσῃ; Εἶχεν ἐννοήσει ὅτι ἀγαπώμεθα;

Λέανδρος

Οἱ τελευταῖοι, οἱ ὅποιοι τὸ ἐννοήσατε, εἰσθε σεῖς (Πρὸς τὸν Παῦλον) Ἐγὼ θ' ἀναγκασθῶ νὰ ἐκμυστηρευθῶ τὰ μυστικὰ σας εἰς τὴν κυρίαν Ῥοδίου;

Παῦλος

Σὲ παρακαλῶ.

Λέανδρος

Ἄβριον.—Καὶ τώρα, ερωτευμένοι μου, φιληθῆτε. Ἐγὼ ἀναλαχθῶ τὴν εὐθύνην.

Ἄννα (κλίνουσα πρὸς τὸν Παῦλον)

Ὅπως ἄλλοτε.

Λέανδρος

Ναί, ποιηταί μου, ν' ἀγαπᾶσθε καὶ νὰ μὴ σκοτίζεσθε διὰ τίποτε ἄλλο—Ν' ἀγαπάσθε τρυφερά—καὶ νὰ τραγουδήτε!—Δὲν εὐρέθη ἀκόμη τίποτε ὠραιότερον εἰς τὸν κόσμον.

(Πίπτει ἡ ἀυλαία)

Κατὰ τὸ γαλλικόν ὑπὸ Δ.Γ.Κ.

